

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/26/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116212432
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8116212432.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: M.. O. T., V. so sídlom G. M. X., XXX XX A., L.: XX XXX XXX, právne zastúpeného Mgr. Miroslavom Balážom, advokátom so sídlom kancelárie Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, proti žalovanému: L.. A. G., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom K Z. XX, XXX XX A., právne zastúpenému JUDr. Karolom Ševcom, advokátom so sídlom kancelárie Hlavná 29, 080 01 Prešov, IČO: 37 941 721, o zaplatenie 7.481,47 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C 33/2016 - 155 zo dňa 22.05.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím zamietol žalobu o zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby, ktorých sa domáhal žalobca voči žalovanému s tým, že ho zastupoval v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov a napriek vykonaným úkonom právnej pomoci mu zo strany žalovaného nebola zaplatená vystavená faktúra.

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 215, § 251 CSP, § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka, § 18 Zákona č. 586/2013 Z.z. o advokácií, § 6 Advokátskeho poriadku, § 1 Vyhľadávky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebolo preukázané splnenie informačnej povinnosti zo strany žalobcu, ktorú mu zákon ukladá tak, aby vopred informoval klienta o výške tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej služby pred poskytnutím týchto úkonov, a preto mu odmena za tieto úkony nepatrí. Pri hodnotení dôkazov vychádzal súd z ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy pri pochybnostiach pri obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

3. O trovách konania súd rozhodol v zmysle zásady úspechu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu, ktorý odôvodnil odvolanie tým, že súd prvej inštancie dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ustanovenia Zákona o advokácií, podľa ktorých advokát poskytuje právne služby za odmenu, v prípade, že nedôjde k dohode o odmene, má právo na tarifnú odmenu. Rovnaký záver vyplýva aj z Advokátskeho poriadku. Namietol nesprávne zhodnotenie čestného prehlásenia svedka M., nakoľko tento uviedol, že žalovaný bol upovedomený o tom, že odmena je podľa vyhládky a že nebola dohodnutá podielová odmena, pričom čestné prehlásenie, ktoré poskytol nie je v rozpore s touto jeho výpoveďou a súd prvej inštancie

nesprávne vyhodnotil aj čestné prehlásenie svedka M. o tom, že svedok žalovaného informoval len vo vzťahu k úkonom predchádzajúceho právneho zástupcu, nakoľko z čestného prehlásenia svedka vyplýva, že žalovaný bol informovaný aj o výške úkonu po zmene petitu vo veci vedenej pod sp.zn. 8C 133/2012, kedy svedok informoval žalovaného o konkrétnej výške odmeny za úkon. Z ustanovenia § 18 ods. 4 Zákona o advokácii nevyplýva, že by advokát nemohol informovať klienta o výške odmeny za úkon aj prostredníctvom iných s advokátom spolupracujúcich osôb. Rovnako v dokazovaní bolo preukázané, že žalovaný sa radil so svedkom aj v iných súdnych konaniach aj o výške odmeny za úkon ako aj za výšku súdneho poplatku. Zároveň súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil aj rozpory vo výpovediach žalovaného, ktorý uviedol, že svojho právneho zástupcu videl len zriedka a medzi nimi neprebehla žiadna komunikácia. V písomnom podaní uviedol, že žalobcovi plne dôveroval, radil sa s ním v právnych veciach tým, že je jeho dlhoročným advokátom. Tento záver vyplynul z jeho sťažnosti na Slovenskú advokátsku komoru. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný klamal o tom, že nebol informovaný žalobcom alebo svedkom o výške odmeny za poskytnutú právnu službu, nakoľko to vyvracia obsah jeho písomného podania na Slovenskú advokátsku komoru. Z uvedeného dôvodu mal súd prvej inštancie vychádzať z čestného prehlásenia svedka o tom, že bol žalovaný informovaný o výške odmeny za poskytnutie právnej služby. Nie je sporné, že žalovaný bol predtým účastníkom deviatich skončených súdnych sporov a v súčasnosti vedie ďalších päť súdnych sporov a takáto osoba sa nemôže brániť zaplateniu odmeny za poskytnutie právnych služieb s poukazom na jeho obranu. Poukázal na to, že žalovaný podpísal aj v iných konaniach ďalšie plnomocenstvá, ktoré tiež neobsahovali základné ustanovenia avšak v jeho prípade sa bráni zaplateniu odmeny za poskytnutie právnej pomoci. V tejto súvislosti predložil ďalšie plnomocenstvá pre zastupovanie žalovaného v iných konaniach. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov vo veci 14C 75/2012. Z týchto dôvodov namietol, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkazy, keďže neprihliadol na všetko čo v konaní vyšlo najavo. Poukázal na skutočnosť, že v danom prípade nebolo nutné uzatvoriť písomnú zmluvu, pričom táto zmluva o právnej pomoci môže vzniknúť aj ústnou formou, ktorej náležitosťou je dohoda o konkrétnej odmene. V prípade, že takáto nebola dojednaná, ako to vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu, stanovuje sa nevyrátiteľná domnienka o tom, že odmena je dohodnutá vo výške tarifnej odmeny advokáta. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, prípadne rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny, žalobca ani svedok ho neinformovali o výške odmeny úkonu za právnu službu pred každým úkonom vo veci, takáto povinnosť sa vzťahuje výlučne na advokáta a nemožno ju nahradiť konaním tretej osoby. Informačná povinnosť sa vzťahuje na každého advokáta bez ohľadu na to, že už tento preberá prípad po inom advokátovi, pričom spotrebiteľ má právo vedieť konkrétnu výšku odmeny za každý úkon a pojem výške odmeny sa musí vykladať tak, že táto odmena musí byť vyčíslená konkrétne v hodnote úkonu v eurách. Rozhodnutie, na ktoré poukazuje žalobca sa týka obdobia pred novelou Zákona o advokácii, ktorá bola rozhodujúca pre posúdenie tohto vzťahu a takisto vec prejednaná na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 14C 75/2012 nesúvisí s prejednávanou vecou. Skutočnosti uvádzané v čestnom prehlásení svedka sa nezakladajú na pravde, je málo pravdepodobné, že by si tento pamätal úplne presne výšku odmeny aj vzhľadom na to, že vo svojich výpovediach pred súdom hovoril iba všeobecne o poučení pri výške odmeny, a až následne túto odmenu špecifikoval. Z jeho vyhlásenia nevyplýva, kedy presne mal byť poučený o tejto výške a už to, že čestné prehlásenie svedka našiel advokát žalobcu v schránke v deň pojednávania neprispieva k hodnovernosti samotného svedka. Je na zváženie odkiaľ svedok vedel o nariadenom pojednávaní a odkiaľ vedel, že otázka výšky konkrétnej odmeny je rozhodujúcou pre posúdenie veci samej. Rovnako z špecifikácie trov konania vyplýva, že žalobca si uplatňoval náhradu za jeden úkon v sume 436,54 eura, pričom táto odmena mu patriť nemôže v zmysle Zákona o advokácii. Zo samotného výsluchu žalobcu zo dňa 10.01.2017 vyplýva, že nekonzultoval s ním postup vo veci, nakoľko to nepovažoval za potrebné a vyhlásenie svedka, ktorý mal osobne na miesto advokáta poučiť klienta o výške odmeny, nie je v súlade so Zákonom o advokácii. Túto svoju povinnosť nemôže žalobca prenášať na konanie svedka. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena preukázania informačnej povinnosti navrhol rozsudok potvrdiť.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k podaniu žalovaného uviedol, že trvá na svojej argumentácii a že je v rozpore so zásadou dobrých mravov, aby nebolo zaplatené žalobcovi za poskytnutie právnych služieb. To, že žalovaný bol o výške odmeny poučený, vyplýva z čestného prehlásenia založeného v spise. Zákon o advokácii nevyklučuje poučenie o výške odmeny aj prostredníctvom tretej osoby, a ak advokát zastupuje viac ako dvesto klientov, vznikali by absurdné situácie, kedy by museli čakať títo

pred kanceláriou advokáta na poučenie o výške odmeny. Opäť poukázal na správanie sa žalovaného, ktorý niektoré odmeny právnych služieb uhradí, niektoré nie s tým, že výklad, ktorý prijal súd, ale aj žalovaný je extenzívny a klient, ktorému sú poskytované právne služby, ktorý je vysokoškolský vzdelaný a účastník mnohých súdnych konaní, nemôže byť posudzovaný ako spotrebiteľ. Poukázal na to, že jedná sa o svojou povahou mandátnu zmluvu, pričom táto zmluva je zmluvou odplatnou, pričom o výške tejto odplaty bol žalovaný informovaný.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému stanovisku žalobcu uviedol, že nebol informovaný o výške odmeny za úkon právnej služby, čo uznal aj samotný žalobca tým, že preniesol túto svoju povinnosť na svedka. Týmto, ak by k tomu došlo, porušil svoju povinnosť mlčanlivosti, nakoľko veci, ktoré sa advokát dozvie pri výkone svojho povolania, sú dôverné včítane výšky odmeny. Z výpovede tohto svedka vyplynulo, že odmena bola dohodnutá podľa vyhlášky, teda nie podielová odmena a až následne vo svojom čestnom vyhlásení tvrdí niečo iné. Z dôvodovej správy samotného zákona vyplýva, že advokát je povinný informovať klienta pred každým úkonom, pričom túto svoju informačnú povinnosť si žalobca nesplnil. Nesúhlasil s tým, že sa jedná o obchodnoprávny vzťah, ako mandátnej zmluvy s tým, že sa riadi ustanoveniami príkaznej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka a je nutné vychádzať zo znenia § 8 ods. 4 Zákona o advokácii, ktorý výslovne hovorí o tom, že odmena advokátovi nepatrí, ak nesplní svoju informačnú povinnosť. Žalobca tiež predložil rozhodnutie súdu vo veci, ktorým rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov konania vo veci samej.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

12. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom

medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

14. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

15. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

16. Z bodu 30 rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva akým spôsobom sa súd vypořiadal s dôvodmi, na ktoré opätovne odvolateľ v odvolacom konaní poukazuje. Odvolací súd na tieto v poukazuje a s týmito sa plne stotožňuje.

17. Je plne v súlade s pravidlami formálnej logiky ako aj so zásadami hodnotenia dôkazov vychádzať z prvotnej svedeckej výpovede, ktorá bola učená pred súdom po príslušnom poučení, kedy svedok uviedol, že žalobca bol upovedomený o tom, že odmena za poskytnutie právnych služieb sa bude riadiť príslušnou vyhláškou. Je nutné vychádzať z tohto záveru, na čom nemení nič ani obsah čestného prehlásenia svedka, kde už toto bolo doplnené o konkrétnu výšku odmeny za úkon právnej služby.

18. Rovnako odvolací súd považuje za nutné uviesť skutočnosť, na ktorú poukázal aj žalovaný, že žalobca nemôže prenášať svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva zo Zákona o advokácií na tretiu osobu, ktorá by mala informovať klienta o odmene a v danom prípade je nutné vychádzať z špeciálnej právnej úpravy, ktorá jednoznačne hovorí o tom, že samotný advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta o výške odmeny, teda konkrétne o sume v eurách, v opačnom prípade mu táto odmena nepatrí. Na daný skutkový stav je nutné aplikovať túto právnu úpravu a nemožno podporne aplikovať ustanovenia či už Občianskeho či Obchodného zákonníka, pričom rozhodnutie Najvyššieho súdu, na ktoré poukazoval vo svojom odvolaní žalobca, nie je aplikovateľné na túto situáciu, ktorá nastala po účinnosti novely Zákona o advokácií, ktorá odlišným spôsobom oproti predošlej právnej úprave stanovila informačnú povinnosť advokáta s jasným následkom v prípade jej nesplnenia.

19. V danom prípade dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti spočívalo na žalobcovi, ktorý toto dôkazné bremeno bez pochybnosti nepreukázal, preto je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne. Zároveň z obsahu spisu nevyplýva skutočnosť, že by určitý úkon právnej služby bolo potrebné vykonať bezodkladne, kedy by nebolo nutné splnenie informačnej povinnosti.

20. Odvolací súd neprihliadal na odvolacie námietky, ktoré sa týkajú skutočností, že žalovaného zastupovali v iných konaniach iní právni zástupcovia, nakoľko tieto skutočnosti boli posúdené ako novoty v odvolacom konaní, ktoré v zmysle ustanovenia § 366 CSP nie sú prípustné. Rovnako vyjadrenie, respektíve sťažnosť žalovaného na Slovenskú advokátsku komoru, nemá relevantnú súvislosť s prejednávanou vecou ohľadom poskytnutia informačnej povinnosti zo strany žalobcu, preto ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Samotná skutočnosť, že v tejto sťažnosti uvádzal žalovaný, že žalobcovi dôveroval a radil sa s ním, nie je v rozpore so skutkovými závermi súdu prvej inštancie.

21. Rovnako skutočnosť, že žalovaný má vysokoškolské vzdelanie, je pravidelným účastníkom, respektíve stranou v súdnych konaniach, nie je relevantnou skutočnosťou vo vzťahu k posúdeniu splnenia informačnej povinnosti zo strany žalobcu. Tento záver sa vzťahuje aj na skutočnosť tvrdené v odvolaní ohľadom predloženia rozsudku Okresného súdu Prešov, sp.zn. 14C 75/2012, ktoré nesúvisia s prejednávanou vecou.

22. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu. Tento záver sa vzťahuje aj na skutočnosť, že v konaní, v ktorom bolo vykonávané právne zastúpenie bol priznaný nárok na náhradu trov konania žalovanému. Toto nemá priamu súvislosť s meritom prejednáwanej veci.

23. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, kedy súd priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).